

Συμπαράσταση στον Αντιρρησία Συνείδησης Γιάννη Πάρπα (Φυλλάδιο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το φυλλάδιο εκδόθηκε από την [Πρωτοβουλία Ενάντια στον Κοινωνικό Ρατσισμό](#) τον Ιούλη του 1988 στη Λεμεσό.

Το παρών αρχείο PDF αποτελεί αναδημοσίευση του φυλλαδίου στο [πέμπτο τεύχος](#) του περιοδικού [Τραίνο στην Πόλη](#).

Περιεχόμενο

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΠΑ

Η άρνηση συμμετοχής του Πάρπα σαν έφεδρος στις ασκήσεις της Εθνικής Φρουράς-υπόθεση που πέρασε στα ψιλά των εφημερίδων και που είχε σαν αποτέλεσμα τη δίμηνη φυλάκιση του-φέρνει στην επιφάνεια, για πρώτη φορά ίσως στη Κύπρο (αν εξαιρέσουμε τις περιπτώσεις των Μαρτύρων του Ιεχωβά) το πρόβλημα της καταπάτησης του ανθρώπινου δικαιώματος της ελευθερίας συνείδησης και σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και του πολιτικού δικαιώματος της άρνησης στράτευσης για λόγους συνείδησης. Πρόκειται για υποκρισία πρώτου βαθμού του Ελληνοκυπριακού κράτους που από τη μια σέρνεται κλαψουρίζοντας στους Διεθνείς οργανισμούς επικαλούμενο τις καταπατήσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από τον Τούρκικο στρατό, ενώ στην ουσία, όπως πολύ σωστά αναφέρει στη δήλωση του ο Πάρπας, “....Η ευαισθησία τους για τη καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων φαίνεται ότι περιορίζεται μόνο σ’ αυτά που δεν θίγουν τον ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ τους...”.

Κάθε ένας έχει το δικαίωμα να πιστεύει ότι κανένας δεν μπορεί να σκοτώσει τον άλλο, ούτε καν στο όνομα της εθνικής ή συλλογικής άμυνας. Ακόμα ο καθένας έχει το δικαίωμα να αμφισβητεί τη σκοπιμότητα και το ρόλο που παίζει ο στρατός στη κοινωνία γενικά και η Ε.Φ. στη Κύπρο ειδικότερα. Μερικοί απορρίπτουν τον “Εθνικό στρατό” σαν όργανο της άρχουσας τάξης, οι αντιμιλιταριστές απορρίπτουν κάθε είδος στρατού, οι Πασιφιστές απορρίπτουν κάθε μορφή βίας, Κλπ. Έτσι η υποχρεωτική ή η κατόπιν εκβιασμού (απειλή τιμωρίας) συμμετοχή του οποιουδήποτε στο στρατό, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, παρά τη θέληση του, αποτελεί εξαναγκασμό σε πράξεις αντίθετες με τη συνείδηση του ατόμου.

Άσχετα με τις δικές μας απόψεις για το ρόλο του στρατού – για τις οποίες θα μιλήσουμε στη συνέχεια – θεωρούμε αντιρρησία συνείδησης οποιοδήποτε αρνείται να υπηρετήσει στην Ε.Φ. είτε σαν έφεδρος, είτε τη θητεία του για λόγους συνείδησης είτε αυτοί έχουν σαν βάση τους:

- Φιλοσοφικές πεποιθήσεις – ακεραιότητα του ανθρώπου, συναίσθηση της καθολικότητας
- ή θρησκευτικές πεποιθήσεις – ου φονεύσεις κλπ
- ή Ηθικές πεποιθήσεις – η βία γεννάει βία κλπ
- ή Ανθρωπιστικές πεποιθήσεις – τίποτα δεν δικαιολογεί τον πόνο ή χειρότερα το θάνατο ενός

ανθρώπου

- και τέλος Ιδεολογικές πεπονηθήσεις – γ ιδέα μιας ειρηνικής κοινωνίας, η ιδέα μιας αταξικής-κομμουνιστικής κοινωνίας, η ιδέα μιας διεθνιστικής αλληλεγγύης κλπ

Σαν “Πρωτοβουλία ενάντια στο κοινωνικό ρατσισμό” είμαστε ιδιαίτερα ευαίσθητοι στο θέμα και ειδικότερα στην υπεράσπιση της άρνησης στράτευσης σαν κατακτησιμο πολιτικό δικαίωμα και η τοποθέτηση μας απέναντι στους αρνητές στράτευσης είναι θετική ιδιαίτερα όταν εκτιμούμε ότι οι κινήσεις τους προχωρούν διαδικασίες που εισάγουν νέους προβληματισμούς και αμφισβητήσεις στη κοινωνική συνείδηση.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Ο στρατός είναι ο πιο ισχυρός μηχανισμός βίας και αποτελεί το κυριώτερο στήριγμα του κράτους. Πίσω από την εύθραυστη Αστική Δημοκρατία και τα κοινοβουλευτικά της κατώματα βρίσκονται οι ξιφολόγχες των προστατών της ασφάλειας και της κοινωνικής ειρήνης”. Ο στρατός είναι ο μηχανισμός που εγγυάται τη κυριαρχία των άρχουσων τάξεων πάνω στους εργαζομένους, των εξουσιαστών πάνω στους καταπιεσμένους, της εκάστοτε κυρίαρχης ιδεολογίας πάνω σ’ όλες τις άλλες, της οικονομίας πάνω στη κοινωνία, του κρατισμού πάνω στην ανθρωπότητα. Είναι ο μηχανισμός που θα μπει σε κίνηση για να καταστείλει οποιαδήποτε εσωτερική αναταραχή, που θα εκτελέσει τα πιο απάνθρωπα εγκλήματα και τα πιο αιματηρά πραξικοπήματα (παρενθετικά θα θέλαμε να πούμε ότι άλλο ο μιλιταρισμός και άλλο η κοινωνική αυτοάμυνα που πολλές φορές αναγκαστικά εξυπακούει στους νόμους της βίας).

Είναι ακόμα ο μηχανισμός που θα χρησιμοποιηθεί για την υλοποίηση των επεκτατικών σχεδίων του κράτους ή έστω και για την επιβίωση του σε περίπτωση που κινδυνεύει από το “κακό άλλο κράτος” και όπως έγινε άπειρες φορές στο παρελθόν, θα υποχρεώσει ή θα παρασύρει στις τάξεις του για να πολεμήσουν σ’ αυτά τα ξεκαθαρίσματα μεταξύ των κρατών και στις διάφορες ενδοιμπεριαλιστικές συγκρούσεις οι κάθε λογής καταπιεσμένοι που αποτελούν και τη “πρώτη ύλη”, τη τροφή για τα κανόνια. 5 δισεκατομύρια δολλάρια το χρόνο είναι τα κέρδη του πενταγώνου από τις πωλήσεις όπλων και χιλιάδες οι νεκροί και ανάπηροι στο μέτωπο του Ιράν-Ιράκ.

Έτσι οι λόγοι ύπαρξης ενός στρατού μπορεί να είναι διάφοροι: εθνικοαπελευθερωτικοί, επιθετικοί ή αμυντικοί. Η ουσία όμως παραμένει πάντα η ίδια: Η διαιώνιση της εξουσιαστικής κοινωνίας και φυσικά στην εποχή μας του καπιταλισμού (Δυτικού και Ανατολικού).

Για να μπορέσει το κράτος να παρασύρει τους εξουσιαζόμενους σ’ αυτό το παιγνίδι προβάλλει την αναγκαιότητα της εθνικής-ταξικής ενότητας για τη υπεράσπιση του έθνους, της ιδεολογικής δηλαδή προέκτασης του κρατισμού στη κοινωνία. Πρόκειται ακριβώς για την ιδεολογία του εθνικισμού που φοριέται πολύ αυτή τη σαιζόν στις περιοχές μας.

Είναι ακόμα ο ρόλος του στρατού σαν απεργοσπαστικός μηχανισμός, σαν μηχανισμός άμβλυνσης του φαινομένου της ανεργίας σαν μηχανισμός ευρείας άσκησης της άμισθης εργασίας και σαν μηχανισμός μάθησης-επιβολής της εργασιακής πειθαρχίας στους αυριανούς εργαζομένους.

Για να μπορέσει όμως ο στρατός να παίξει ολοκληρωμένα το ρόλο του έχει ανάγκη από τη προβολή της αντίστοιχης δικής του ιδεολογίας: της ιδεολογίας της βίας. Έτσι φροντίζει να συνθλίψει ιδεολογικά κάθε νέο που υπηρετεί υποχρεωτικά στο στρατό (μιλούμε για στρατό κληρωτών) να τον ευνουχίσει ως το σημείο να τον κάνει “στρατιώτη”. Ένα ρομπότ δηλαδή που υπακούει, τυφλά σε διαταγές. Για αυτό το σκοπό επιστρατεύονται όλα τα ιδεολογικά όπλα της εξουσίας: θρησκεία, πατρίδα, οικογένεια και όποια άλλη βρωμιά μπορεί να σοφιστεί. Στη συνέχεια θα κλείσει τους νέους

στα αρσενικά γκέττο, τους στρατώνες, μέσα στους οποίους σταματά ή παραμορφώνεται γενικά η προσωπική ζωή και ειδικά η σεξουαλική και ερωτική ζωή ενώ ταυτόχρονα καλλιεργούνται ανδροκρατικές αξίες του στυλ: “εδώ είστε στρατιώτες δεν είστε γυναικούλες” ή “άμα οι γυναίκες ήταν ίσες με τους άνδρες θα είχανε αρχίδια”. Στη συνέχεια είναι η αποκοπή του στρατιώτη από κάθε είδους κοινωνική δραστηριότητα, ο ψυχολογικός πόλεμος και η φυλακή που πέφτει για όσους τολμούν να σηκώσουν κεφάλι, η ρομποτοποίηση τους με τις συνεχείς ασκήσεις ακριβείας και η υποβάθμιση του διανοητικού τους επιπέδου. Τι άλλο μπορεί να σημαίνει άραγε το ότι στην ημιανάπαυση το πόδι πρέπει να σηκώνεται 30 εκατοστά από το έδαφος ή το να κάνεις δυο φορές την ημέρα αποψίλωση του στρατοπέδου. Για τη δομή όμως του στρατού και πως η διαφορετική προσωπική ζωή του κάθε ατόμου που καλύπτει όλες τις ανθρώπινες ανάγκες, αισθήσεις και εκδηλώσεις συνθλίβεται κάτω από το βάρος της στρατιωτικής στολής και πως οι στρατιώτες συχνά οδηγούνται στην απόγνωση και την αυτοκτονία θα ασχοληθούμε άλλη φορά.

Το κακό στην Κύπρο είναι ότι δεν ξεμπερδεύεις και εύκολα με το στρατό. Ακόμα και μετά την έκτιση της θητείας του ο στρατιώτης συνεχίζει για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα να υπηρετεί στην Ε.Φ. σαν έφεδρος. Είναι φαίνεται αυτός ο αιώνιος πότε εκ Δυσμών και πότε εξ Ανατολών κακός άλλος που απειλεί το “φιλειρηνικό” κράτος μας που οδήγησε σιγά-σιγά στη προβατοποίηση του πληθυσμού και στην στρατικοποίηση της κοινωνίας.

Η Ε.Φ. στη Κύπρο- η τραγική συνέχεια των συμμοριών που έδρασαν εναντίον των Τουρκοκυπρίων το 63-64-είναι το κλειδί του ξεσκεπάσματος της ντόπιας άρχουσας τάξης και των εκτελεστών των σχεδίων της στην εξουσία που ενώ μιλούν για επαναπροσέγγιση μεταξύ Ε/Κ και Τ/Κ εξοπλίζει καθημερινά την Ε.Φ. με νέα υπερσύγχρονα όπλα καταληστεύοντας κυριολεκτικά με έμμεσους και άμεσους φόρους τους εργαζομένους. Στη πραγματικότητα το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η διατήρηση του στάτους-κβο και η συνέχιση αυτού που ονομάσαν “μεταπολεμικό οικονομικό θαύμα” δηλ. περισσότερο ρευστό στα χρηματοκιβώτια τους. Με την υπερπροβολή του “κακού άλλου” στρατού που κατέχει το 40% του νησιού κατάφεραν να πείσουν τ κόσμο ότι ένας Ε/Κ στρατός ή έστω μια “λαϊκή πολιτοφυλακή” όπως το προτιμούν μερικοί, είναι απόλυτα αναγκαίο για τη προστασία του “καλού” μας κράτους από το “κακό άλλο”. Η αλήθεια είναι ότι κράτη είναι, ανταγωνίζονται μεταξύ τους και μια ζωή θα μας σέρνουν και εμάς στη πρώτη γραμμή, είτε αυτό λέγεται Ελληνικό είτε Τουρκικό είτε Κυπριακό είτε Τουρκική Δημοκρατία της Βορείου Κύπρου. Όλα τους είναι κτισμένα πάνω στη βία.

Η μοναδική αλήθεια είναι ότι τους διάφορους στρατούς τους έχει ανάγκη η εξουσιαστική-ταξική κοινωνία που τους γέννησε και τους συντηρεί. Και είναι για αυτό το λόγο που στους Ε/Κ εξουσιαστές ούτε συμφέρει, ούτε θέλουν, ούτε θα καταφέρουν ποτέ αυτή τη περίφημη επαναπροσέγγιση με τους Τ/Κ παρ’ όλα τα σκαμπανεβάσματα των τελευταίων μηνών (Νταβός κλπ). Η αλήθεια είναι ότι και στην “άλλη πλευρά” τα πράγματα δεν είναι καθόλου καλύτερα – φασισμό έχουν οι άνθρωποι – αλλά ως ασχοληθούμε και μια φορά μ’ αυτά που αφορούν πιο άμεσα εμάς ελπίζοντας πως και οι Τούρκοι και Τ/Κ εκμεταλλευόμενοι θα κάνουν το ίδιο: να ξεσκεπάσουν δηλ. το ρόλο του δικού τους στρατού και να βρεθούν επιτέλους αυτοί οι αγωγοί επικοινωνίας μεταξύ μας. Κι αυτό γιατί η επαναπροσέγγιση δεν είναι υπόθεση των κάθε λογής εξουσιαστών που θέλουν τους λαούς κλεισμένους σε σύνορα, εχθρικούς μεταξύ τους για να μπορούν να αντεπεξέρχονται του σκληρού ανταγωνισμού για τη μοιρασιά του κόσμου και του πλούτου της γης.

Η επαναπροσέγγιση κινείται πάντα μέσα στα πλαίσια μιας διεθνιστικής αλληλεγγύης μεταξύ των εκμεταλλευομένων και ξεκινά από τις ενέργειες του κάθε Πάρπα και περνά από το ξεσκέπασμα των στρατών κάθε λογής και του ρόλου τους. Και ο πιο δύσκολος στρατός να πολεμήσεις είναι αυτός που στις τάξεις του σε καλούν να υπηρετήσεις. Περνά ακόμα από την εναντίωση στο κάθε λογής εθνικισμό που μια νέα έξαρση του θα οδηγούσε σ’ ένα νέο γύρο ρατσιστικών σφαγών μεταξύ Ε/Κ, Τ/Κ,

Ελλήνων και Τούρκων. Περνά από την εναντίωση στον κάθε είδους μιλιταρισμό και στη κοινωνία που τον θρέφει και τον έχει ανάγκη. Όσο δε για τη κατάσταση που δημιουργήθηκε στη Κύπρο μετά το 74 τελευταίος που φταίει γι αυτή, είναι ο αντιρρησίας συνείδησης που κλείνεται στη φυλακή. Ως πόσο θα πληρώνουμε τις βλακείες των προηγούμενων γενιών;

Για όλα αυτά και για άλλα πολλά θεωρούμε τη πράξη του Γιάννη Πάρπα ως μια από τις πιο σημαντικές στη σύγχρονη ιστορία της Κύπρου και ανοίγει το δρόμο προς τη συγκρότηση ενός αντιπολεμικού μετώπου γενικά και ενός αντιμιλιταριστικού μετώπου ειδικότερα.

Τέλος σαν "Πρωτοβουλία ενάντια στο κοινωνικό ρατσισμό" συμμετέχουμε στην [επιτροπή αλληλεγγύης](#) μέσα από το πιο πάνω σκεπτικό και είμαστε διατεθειμένοι να συνεργαστούμε με οποιοδήποτε που συμφωνεί στη

1. στην αναγκαιότητα αναγνώρισης του δικαιώματος άρνησης στράτευσης για λόγους συνείδησης
2. στην αναγκαιότητα καταπολέμησης του εθνικισμού απ' όπου κι' αν προέρχεται
3. στην αναγκαιότητα συγκρότησης ενός αντιπολεμικού-αντιμιλιταριστικού μετώπου
4. στην αναγκαιότητα επαναπροσέγγισης μεταξύ Ε/Κ, Τ/Κ

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ

2/7/88

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Φυλλάδια, Πρωτοβουλία Ενάντια στον Κοινωνικό Ρατσισμό \(Ομάδα\), Δεκαετία 1980-1989, 1988, Λεμεσός, Αντίρρηση Συνείδησης, Αποφυγή Στράτευσης, Μιλιταρισμός, Αντιρρησίας Συνείδησης Γιάννης Πάρπας](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:leaflets:socialracism:parpas&rev=1593023364>

Last update: 2020/07/14 16:24

